

Ἦ χελιδὼν ὠραία καὶ ἄστρον τῆς βουλῆς,
τὸ «Εὐπαρέστης» λέγει πρὸς σὲ ὁ Φασουλῆς.

Ὀλίγοι στίχοι ἴστο φτερό,
κατάλληλοι γιὰ τὸν καιρό.

Α΄.

Πακόνουν ὦρα ὦρα τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
ὡς τὰ χελιδόνια ποῦ φθάνουν ταῖρι ταῖρι
καὶ ἴσως μικραῖς ἀρχίζει καὶ τῆς μεγάλας σφαίραις
ἐξήγησις σπουδαῖα καὶ τόσο νταραβέρι.
Ὁ αὐτὸς ἐδῶ θὰ πάη, αὐτὸς ἐκεῖ θὰ μείνη
Ὁ ἴσως ἔξω θὰ γίνη, ὡς λέγεται, θὰ γίνη.

Ἦσα ἴσως τὴν τόση ζάλη τῆς ποθητῆς σταφίδος
οὓς βουλευτὰς τοῦ ἔθνους ὁ Πρόεδρος καλεῖ,
ὡς κινδυνεύει τὸ σκάφος τῆς πατρίδος
καὶ πρέπει νὰ συνέλθῃ ἀφεύκτως ἡ βουλή.
Ἀνάγκη ὅλοι νᾶλθουν εἰς τὰς εἰκοσιτρεῖς.
Ἄλλῳ πάει πάει καὶ ἡ τάλαινα πατρίς.

καὶ ὁ καθεὶς ἐκ τούτων εἰς τὴν φωνὴν ὑπέικων
ὡς ἔπει ἔχων πάντα τὸ ἱερόν καθήκον,
ὡς τοῦ Τρικουπῆ φίλος ἢ καὶ τοῦ Δεληγιάννη,
ὡς τὴν Ἐπαρχίαν δραμαῖος καταφθάνει
καὶ ἄλλη μιὰ μαγκούρα ἴσως δεξιάν του φέρων
ὡς Νομοσχεδίων καὶ λόγων νεωτέρων.

Βουλή ἀγαπημένη, χρυσῆ τοῦ ἔθνους ἴρις,
σὺ σκόρπισε τὰ μαῦρα τῆς καταιγίδος νέφη,
ὡς ἴδωμεν ἡμέρας ζωῆς καὶ ἐλπίδος πλήρεις
καὶ ὅλοι ὡς γελοῦμε μὲ ὄρεξι καὶ κέφι.
Καὶ ἐγὼ ἔξυπνῶ καὶ πέφτω μὲ μιὰ κρουφὴ ἐλπίδα
ὡς θὰ ἴδῳ ἐφέτος μεγάλην τὴν πατρίδα.

Ἐμπρὸς δουλειαῖς μὲ φούνταις, τρεχάματα καὶ φούρια,
ὡς μὴν περάσῃ ἔτσι καὶ αὐτὸς ὁ νέος χρόνος,
ἐφέτος ὡς μιλῆσουν καὶ ὅλα τὰ γαϊδούρια,
καθὼς ποτὲ ὠμίλει τοῦ Βαβλαὰμ ἡ ὄνος.
Καθένας μὲ τὴν γλῶσσαν τὸ ἔθνος ὡς συνδράμη
καὶ δέκα διαλύσεις ὁ βασιλεὺς ὡς κάμη.

Β!

Ὦ Μοῦσα μου, τὴν πένα εἰς τὸ μελάνι βάψε
καὶ φώναξε καὶ σκούξε καὶ γράψε, γράψε, γράψε.
Ἐξύμνησε πατρίδα μὲ λάχανα καὶ φόρους,
μὲ ἱατροὺς χιλίους καὶ ἴσους δικηγόρους,
μὲ δημοσιογράφων πεζῶν καὶ ἑμμέτρων σπείρας,
μὲ κώμους Διονύσων καὶ τόσας ζωντοχιήρας.

Ἐξύμνησε καὶ πάλιν τοὺς τόσους πατριώτας,
τοὺς πρὸ αἰώνων πόθους τοῦ ταλαιπώρου γένους,
τοῦ πρώην στρατηλάτου δολίους συνωμώτας
καὶ ἄλλους κριομύξας τρυγοπασαλειμμένους.
Καὶ εἰς τὸν Παρθενῶνα τινάξου μὲ θυμόν
κι' ἰδὲ ἂν τὸ Αἰγαῖον κεῖται μακρὰν ἡμῶν.

Καὶ τότε δῶσε, Μοῦσα, ἄστυν βασιλέα χέρι
κοντὰ μας τοῦ Αἰγαίου τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ.
Καὶ ὑψηλοὺς κοθόρονους ἵστα δὴό σου πόδια βάλε
καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τοῦ Γεωργίου ψάλε
καὶ ἄφροντις διέρχου τὰς εὐτυχεῖς σου ὥρας
μὲ τὰς ἀγαπημένας τῆς Μνημοσύνης κόρας.

Γ.

Οἱ βουλευταὶ πλακόνουν... τρελλή μου Μοῦσα, χαῖρε...
ὦ ἰ πόσαι μᾶς προσμένουν εὐδαίμονες ἡμέραι!..
Ἰδού! καὶ τὸ Αἰγαῖον κοντὰ ἄστυν Παρθενῶνα!..
ἀλλὰ θὰ ἴδουμε κι' ἄλλα... δὲν εἶναι ταῦτα μόνα.
Κι' ἐγὼ θὰ παύσω πλέον μὲ τὴν ζωὴν νὰ πλήττω...
Σιφίλ μπαλέρ!.. ἐβίβα!.. ὁ βασιλεὺς μας ζήτω!

Ὁ βασιλεὺς ἵστα νῶτα ὑπερηφάνου ἵππου
τὸν πόντον τοῦ Αἰγαίου εἰς τὸν λαόν του δείχνει
κι' ὁ κύριος Τρικούπης ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου
τοῦ πρώτου Γεωργίου ἀκολουθεῖ τὰ ἵχνη.
Κι' ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων κι' ὁ κόσμος κι' ἡ βουλή
φαιδρῶν Παναθηναίων πανήγυριν τελεῖ.

Τὴν τόσην εὐτυχίαν περίτρομος κυττάζω,
πατρίς Ἑλλάς, σὲ βλέπω ἐντὸς γλαυκῆς νεφέλης
καὶ μὲ φωνὰς ἀγρίας ἔξω φρενῶν φωνάζω:
«Εὐοί, εὐάν, ὦ τέκνον τῆς προσφιλοῦς Σεμέλης».
Καρποὺς εὐχόμενος δότε, ξανθὸν κερνάτε οἶνον...
Φιφίλ μαλέρ!.. ἐβίβα, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων!

Δ.

Ἰδού, ἰδού, ἀνοίγουν καὶ ἄλλοι καφφενέδες,
ἰδού ἐκεῖ ἀρχαῖοι καὶ νέοι φοιτηταί,
ἰδού μπιλιάρδα, πρέφαις, τσιγάρα, ναργιλέδες
καὶ μέλλοντες φωστήρες καὶ ἴσως βουλευταί.
Καὶ συζητοῦν οἱ πάντες μὲ ὕφος Περικλέτων,
ἐνῶ σκορποῦν σπινθῆρας αἱ περιφέρειαὶ τῶν.

ὦ! τί καλά καὶ πάλιν θὰ ἔλθουν εἰς τὸ γένος!..
κι' ἐγὼ ἐπὶ Πηγᾶσου καταστεφανωμένος,
μ' ἐλπίδας καὶ μὲ ρόδα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλου
θ' ἀσπάζωμαι τὰ χεῖλη τοῦ ραδινοῦ Σεμέλου.
Παραφρονῶ, βακχεύω, ἐξίσταμαι καὶ φρίττω...
Εὐοί, εὐάν! ἐβίβα!.. ἡ Ρωμοσύνη ζήτω!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις,

Καὶ ὁ δὴ ἔθ' ἔτι ἡσίων καθένας μας θὰ ἴδῃ,
ταχέως ἐκδιδόμενον δαπάναις τοῦ Μακρίδη.
Εἰς τρία μέρη χωριστὰ ἡ βίβλος διαιρεῖται
καὶ δ,τι πρᾶγμα θέλετε ἐκεῖ θὰ τὸ εὐρήτε,
πρὸς δὲ κι' Ἡμερολόγιον καὶ πολυτίμους γνώσεις
καὶ δύο φράγκα μοναχὰ γιὰ δλ' αὐτὰ θὰ δώσῃς.

Ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
πῶς γίνεταί Εἰ δὴ σε ὡν μεγάλων Πρακτοροεῖον
σᾶς λέγω δὲ ἡ συνδρομὴ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πῶς δώδεκα ψωροδραχμαῖς θὰ σᾶς κοστίζῃ μόνον.

Σκόκοῦ Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλὰ
μὲ μοῦτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια δὴό καλά,
τρελλόν κι' ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κι' εὐώδες
καί, ὅπερ σπουδαιότερον γιὰ τοὺς Ρωμηούς, ὀγκῶδες.
Μὰ εἶναι τρέλλα, βρὲ παιδιὰ καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καί, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μουστερῆ γυρεύει.

Εἰς τοῦ Ἐρμού τὸν δρόμον γοργῶ ποδὶ προβῆτε
κι' εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη
Ἐγγλέζικα καπέλα καὶ τοῦ Λαβίλ θὰ βρῆτε,
ποῦ δὲν τὰ καταστρέφουν καὶ τρεῖς καὶ πέντε χρόνοι.
Ἐπάρχουν δὲ πρὸς χρῆσιν πολλῶν λιμοκοντόρων
καὶ πρώτης λαιμοδέταις καὶ ἄλλα φιγουρίνια
καὶ σκοῦφοι γιὰ ταξειδο χρωμάτων διαφόρων,
μὰ πρὸ καλὸ ἅπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνεια.

Ἡλίας Φερετόπουλος, ἐμποροράπτης φίνος,
ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἐρμού ἐγκαταστάς κι' ἐκεῖνος,
ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
πολλὰς δὲ ἵστοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Ὁ ἰατρὸς Παρίσσης ὁ καὶ Ἀβυσσινὸς
στοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλλει ταπεινῶς
πῶς τὴν ἰατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
μὲ νέαν προθυμίαν καὶ ὄρεξιν μεγάλην.
Ἐπόσχεταί δὲ σ' ὄλους μὲ τὴν Παθολογίαν
καὶ ἰσχυρὰ καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγίαν.

Εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀντωνάκη μπῆτε,
ὅπου ἵστα νέα πράτσα εὐρίσκεται κρασί
καὶ τοῦ πουλινοῦ τὸ γάλα μὰ τὸ σταυρὸ θὰ βρῆτε
καὶ σπιρωτὸ χαβιάρι κι' ἀθάνατο κρασί.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στοῦ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων· Ἐδ Φρονούντων· — νύκτα ἕμερα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαιδούρια